

## Scénář k nahrávce Jindřiška Pejcharová

*„Byla to hrozná doba, nepřála bych vám to zažít“*

**Zvuky tanků a střelby se v životním příběhu paní Jindřišky Pejcharové spojují s událostmi z roku 1968. Vdobě okupace naší země vojsky Varšavské smlouvy už Jindřiška po střední škole nastoupila do práce.**

*„Fando, tak se jmenoval můj tatínek, něco se děje a jsou tady vojska, už překročily hranice a jedou na Prahu“*

*„Já jsem vyšla ven no a začala palba takže Muzeum začali ostřelovat a z tý restaurace, která byla v Domě potravin ..... tak někdo na ně něco hodil, na ty tanky, no a oni začali pálit“*

**Žaneta: Paní Jindřiška pracovala mnoho let v budově v horní části Václavského náměstí. Pohled z okna jednoho lednového odpoledne roku 1969 se jí nesmazatelně vryl do paměti.**

*„A my jsme slyšeli jako najednou hroznej hluk a tak jsme se koukali, co se děje“*

*„A najednou se podíváme z okna a viděli jsme, jak někdo běží a jak byl politej“*

*...že utíkal utíkal směrem jakoby k rozhlasu..... to vzplál...“*

*„Najednou jsme viděli, jak vyběhl ten nádražák a hodil na něj, oni měli takový mundúry, těžký kabáty“*

*„tak to na něj hodil“*

*„My jsme fakt do poslední chvíle mysleli, že natáčeš, jenomže pak jsme tam nikde nikoho neviděli a lidi jsme viděli, že začali brečet“*

*„to bylo tak hrozný, že na to do smrti teda nezapomenu“*

*„ takže takhle o Palachovi, byla to hrozná doba“*

**S důsledky událostí osmašedesátého roku se rodina paní Jindřišky potýkala i v dalších letech.**

*„ Sestra dědy ta odešla v roce 69 do Švýcarska, protože (vona chodila) měla přítele a ten třiadvacátýho srpna jí zavolal, jestli má pas.*

**Sestra dědečka se musela rozhodnout, jestli bude do emigrace následovat svoji lásku.**

*„A v prosinci jí napsal, že už se jako uchytil..... a že jí pošle pozvání.No a tak pozvání přišlo, to byl konec roku 68 no a teď se to začalo vyřizovat“*

*„Nakonec v únoru jsme měli takovou rodinnou večeři, my mladý jsme všichni věděli, že pokud odjede, tak se nevrátí“*

**Jindřiška s manželem o emigraci taky uvažovali. Kvůli dětem se ale rozhodli zůstat. Změnu režimu v roce 1989 sledovali s obavami, ale i s velkou nadějí.**

*„To ještě nebyla sametová revoluce, tak tam lidi na Václaváku taky stávkovali..... a vyšla jsem ven no a jak se ty davy hrnuly nahoru na Václavák, tak z druhý strany od hlavního nádraží jely kropicí děla..... tak jsem taky byla zkropená“*

*„My jsme tady měli puštěnou televizi....báli jsme se hrozně teda jo, protože my jsme viděli ten dav v tý televizi.... zpívali jsme s nima a cinkali“*

